

første Behandling, men jeg vil dog gerne i Tilknytning til det her stillede Ændringsforslag have Lov til at henlede Opmærksomheden paa de Omstændigheder, som jeg ved Behandlingen af denne Sag i det høje Folketing fremdrog, og som har været bestemende for mig til at foreslaa Børnefradraget sat til de 400 Kr. Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebo) har nemlig aldeles ikke Ret i, at der her foreligger et Ønske fra de to Kommuner. Det er ganske urigtigt. Det ærede Medlems Partifælle i Folketinget, Folketingsmand Fr. Andersen gjorde da heller ikke noget Forsøg paa overfor min Paavisning af Urigtigheden heri at fastholde denne Paastand. Nej, der foreligger et Ønske fra Frederiksberg om at forhøje Børnefradraget til 500 Kr., og det Ønske begrundes jo med Frederiksbergs gunstige økonomiske Stilling. Frederiksberg har Raad til at ønske et saadant Fradrag og Raad til at gennemføre det, men anderledes stiller det sig for København. Da derfor Københavns Magistrat havde Sagen til Behandling, og der blev nedsat et Udvalg derom, fremførtes dette Ønske ikke. Magistraten har udtrykkelig udtalt, at under Hensyn til, at Skatteindtægten neppe tør forventes at blive større i Skatteaaret 1923—24 eller de nærmest følgende Skatteaar, har man ment det rettest at søge det nugældende Børnefradrag opretholdt, det vil sige de 300 Kr. Det ærede Medlem kan altsaa ikke komme her og fortælle det høje Landsting, at Københavns Magistrat har ønsket at forhøje Børnefradraget til 500 Kr. Da Sagen kom til Behandling i Borgerrepræsentationen, nedsatte der et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet. Udvalget udtaler Sympati for at sætte Børnefradraget til 500 Kr. og slutter sig til det ønskelige i, at dette kunde ske, men man siger med det samme, at der ikke for det kommende Aar tør regnes med større Skatteindtægt end for indeværende Regnskabsaar, og at en Nedsættelse af Skatteindtægten ved en Forhøjelse af Børnefradraget neppe vil kunne lade sig gøre, medmindre der ad andre Veje skaffes Dækning for Nedsættelsen. Altsaa, Forudsætningen for Ønsket om en Forhøjelse af Børnefradraget var den, at der kunde peges paa andre Skatteindtægter, saaledes at København vilde kunne bære Følgerne af det forhøjede Børnefradrag, og Udvalget peger saa paa en Ændring af de gældende Bestemmelser om Erhvervsskatten, en Ændring, som, hvis den foretoges paa den af Københavns Kommune skitserede Maade, vilde bevirke, at Frederiksbergs Beboere ikke blot kom til at bære den Byrde, som Børnefradragets

Forhøjelse til 500 Kr. gjorde det naturligt for Frederiksberg at paatage sig, men i alt væsentligt ogsaa kom til at bære det, som det vilde koste at forhøje Børnefradraget i København. Jeg tror, at ærede Medlemmer af dette høje Ting vil være enige i, at saadan kan man ikke lovgive. Spørgsmaalet om en Ændring af Erhvervsskatten er noget, som maa tages under nøje Overvejelse, og Minister u. P. Berntsen, som talte om denne Sag paa mine Vegne ved første Behandling af Sagen, gjorde fuldkommen rigtig opmærksom paa, at det ikke lader sig gøre i en Haandevending; der maa forhandles med de store kommunale Organisationer, og det hele maa formes saaledes, at der sker Ret og Skel til alle Sider, ogsaa indenfor det Omraade, som Københavns og Frederiksberg Kommuner omfatter. Altsaa, her er ikke noget Ønske fra de to Kommuner Side, aldeles ikke, der er et Ønske under en bestemt Forudsætning, og da denne Forudsætning ikke kan opfyldes, kan Ønsket ikke siges at være til Stede.

Forholdet er ganske simpelt det, at man i Indenrigsministeriet ikke kan se, at Københavns Kommunes Budget byder Mulighed for at bære en Nedgang paa 1½ Mill. Kr. Nu siger det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds (Peder Hedebo), at der derved vilde fremkomme et Underskud paa ¼ Mill. Kr. eller saadant noget, og det er jo ikke noget, der spiller nogen Rolle. Ja, ja, jeg synes dog, man bør bestræbe sig for, ikke mindst i Tider som disse, hvor man forgæves ser sig om efter nye Indkomster, at tilvejebringe Balance, og hvis det ikke bliver muligt at ændre Erhvervsskatte-reglerne, hvad jeg ikke tør sige, kan det jo være, man vil komme ud for det samme, som det radikale Mindretal i Borgerrepræsentationen vilde være kommet ud for, hvis det havde faaet sit Forslag fra i Fjor gennemført. Den Gang anbefalede jo Københavns Kommunalbestyrelse med 4 Stemmer, medens alle øvrige Medlemmer afholdt sig fra at stemme, Børnefradragets Forhøjelse til 500 Kr., idet man ogsaa den Gang var klar over, at man skulde have Erstatning, og man pegede da paa ændrede Regler for Selskabsbeskatningen, hvorved man haabede, at Københavns Kommune kunde faa det fornødne Beløb til Udligning. Men hvorledes vilde man nu have været stillet, efter at de Regler for Selskabsbeskatningen er gennemført, som indeholdes i det sidste af den høje Rigsdag vedtagne Skattelovkompleks? Saa vilde dette Kompensationsbeløb være ganske bortfaldet, og Kommunen vilde have været ude at